

РЕШЕНИЕ

№ 2529

гр. София, 16.04.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в публично заседание на 05.04.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **331** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – 178 АПК във връзка с чл. 255 от Закона за МВР.

Образувано е по жалба на И. Д. Я. против Медицинско удостоверение № 205/26 от 05.11.2012г. на ЦЕЛК при Медицински институт – МВР, с което получената от жалбоподателя травма на 11.07.2012г. при и по повод изпълнение на служебните задължения е определена като временно разстройство на здравето неопасно за живота /чл. 130 от НК/.

Жалбоподателят не е съгласен със заключението на ЦЕЛК относно характера и степента на увреждането и го оспорва като незаконосъобразно, като твърди, че получената на 11.07.2012г. травма е довела до трайно затруднение в движението на левия му крайник, което представлява средна телесна повреда по смисъла на чл. 129, ал.2 от НК. Претендира се отмяна на оспорения административен акт, като е заявена и претенция за присъждане на направените по делото разноски.

Ответникът - Ц. експертна лекарска комисия при Медицински институт на МВР /ЦЕЛК при МИ на МВР/ не се представлява в насроченото открито съдебно заседание на 05.04.2013г. и не изразява становище по основателността на подадената жалба.

СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА не изпраща представител, който да даде заключение по основателността на депозираната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, като взе предвид доводите на страните и

прецени събраните по делото доказателства приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно в процеса, че жалбоподателят И. Д. Я. е държавен служител в системата на МВР, понастоящем работи като пожарник в 08 РСПБЗН при Столично управление „ПБЗН”, като и на дата 11.07.2012г. е изпълнявал същата длъжност.

На 11.07.2012г. в изпълнение на Заповед рег. № з-341А/02.07.2012г. и график рег.№ Я-5317/31.07.2012г. служителът на 08 РСПБЗН И. Д. Я. е бил повикан да се яви в 16.30 часа за изпълнение на служебна задача в [населено място]- за участие в погасяването на горски пожар в местността „Б. бранище”. На тази дата, тръгвайки със служебен камион за гасене на пожар при качване върху задния капак на каросерията жалбоподателят почувствал силна болка в лява подбедрица. На 12.07.2012г.е поставена диагноза „руптура парциалис муск.гастрокнемиус син”. На 30.10.2012г. жалбоподателят е бил прегледан в ЦЕЛК, като обективно е било установено следното: изразена варикоза на вена сафена magna и вена сафена parva. Запазена цялост на медиалната глава на триглавия мускул на лява подбедрица.

Не се спори между страните по делото, че злополуката е приета за трудова злополука по смисъла на чл. 55, ал. 1 от КСО.

Административното производство пред ЦЕЛК при МИ - МВР е образувано по заявление вх. № 11-1201/02.10.2012г. на Началника на СУ „ПБЗН” до ЦЕЛК за определяне вида на телесната повреда и причинната връзка увреждането и настъпилия вредоносен резултат по смисъла на §1, т.2 и т.2 от ДР на ЗМВР.

Производството е приключило с издаването на оспореното Медицинско удостоверение № 205/26 от 05.11.2012г. на Ц. експертна лекарска комисия при Медицински институт - МВР, в което е прието, че контузията в областта на лявата подбедрица е получена при изпълнение на служебни задължения и е довела до временно разстройство на здравето, неопасно за живота /чл. 130 от НК/.

В хода на съдебното производство по искане на жалбоподателя е назначена съдебно – медицинска експертиза. От приетото по делото заключение на вещото лице – д-р Р. Д. – ортопед – травматолог в УМБАЛСМ „Пирогов” се установява, че претърпяното от жалбоподателя И. Д. Я. телесно увреждане на 11.07.2012г. е: „частично разкъсване на медиалната глава на триглавия мускул на лява подбедрица”. Движението на левия му крак е било трайно затруднено за срок по-дълъг от 30 дни и временната нетрудоспособност е продължила 82 дни. Претърпяното увреждане, получено от жалбоподателя му е причинило трайно нарушение на основните функции на ляв долен крайник /опорна и двигателна/ и представлява средна телесна повреда.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град обоснова следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна – адресат на оспорения акт. По делото са налице доказателства за връчване на медицинското удостоверение на 13.12.2012г., поради което жалбата до съда от 21.12.2012г. е подадена в срока по чл. 149, ал.1 от АПК и като такава е процесуално допустима.

Разгледана по същество е ОСНОВАТЕЛНА.

Атакуваното медицинско удостоверение е издадено от компетентен орган – ЦЕЛК при МИ на МВР в изпълнение на определените му от закона правомощия в производството по чл. 255 от ЗМВР.

При издаването му е спазена предписаната от закона форма, като не се констатираха съществени нарушения на административната процедура, които да са ограничили

правото на защита на жалбоподателя.

Спорът по делото касае материалната законосъобразност на издаденото медицинско удостоверение и по – конкретно даденото заключение относно вида на увреждането като телесна повреда по смисъла на чл. 130 от НК.

Нормата на чл. 255, ал. 1 ЗМВР предоставя възможност на държавните служители в МВР, претърпели телесна повреда при или по повод изпълнение на служебните си задължения да се изплаща еднократно обезщетение в размер 10 месечни възнаграждения при тежка телесна повреда и 6 месечни възнаграждения при средна телесна повреда. Обезщетенията, съгласно текста на ал. 5 се разрешават от директорите на служби и дирекции, а видът на причинената телесна повреда се определя от Централната експертна лекарска комисия, след удостоверяване от прекия ръководител на обстоятелствата, при които е причинена (чл. 255, ал. 3 ЗМВР).

Централната експертна лекарска комисия е орган на МВР, който издава разрешения и експертни заключения за здравословното състояние на служителите на МВР (чл. 134, ал. 2 и чл. 137, ал. 2 от ЗМВР). Правилника за медицинската експертиза в Министерството на вътрешните работи определя ЦЕЛК при МВР като висш експертен медицински орган в министерството, със статут на Обща териториална експертна лекарска комисия (ТЕЛК), по смисъла на Правилника за устройството и организацията на работа на органите на медицинската експертиза на работоспособността и на регионалните картотеки на медицинските експертизи, със специфични права и задължения, определени от ЗМВР.

По силата на чл. 255, ал. 1 ЗМВР, правото на обезщетение за държавния служител от МВР възниква при претърпяна телесна повреда, различна от лека. Легалните определения на видовете телесни повреди се съдържат единствено в Наказателния кодекс – в чл. 128, ал. 2; чл. 129, ал. 2; чл. 130, ал. 1, съответно за тежка, средна и лека. Съгласно чл. 129, ал. 2 НК телесната повреда е средна, ако е причинено: трайно отслабване на зрението или слуха; трайно затрудняване на речта, на движението на крайниците, снагата или врата, на функциите на половите органи без причиняване на детеродна неспособност; счупване на челюст или избиване на зъби, без които се затруднява дъвченето или говоренето; обезобразяване на лицето или на други части от тялото; постоянно разстройство на здравето, неопасно за живота, или разстройство на здравето, временно опасно за живота; наранявания, които проникват в черепната, гръдната и коремната кухина.

Следователно, за да бъде средна телесна повреда едно травматично увреждане на крайниците по чл. 129, ал. 2 НК, следва същото да е довело до трайно затрудняване на движението на засегнатия крайник. Съгласно т.10 от ППВС № 3/1979, трайното затрудняване движението на крайниците се изразява в ограничаване възможността на увреденото лице да извършва активни физически движения и трудова дейност. Според мотивите на цитираното постановление уврежданията на крайниците са съставомерни по [чл. 129, ал. 2 НК](#), когато затрудняването има практическа стойност, а такава е налице при частична загуба или при възникване на затруднения в извършване на основната функция на крайника поради счупване или пукване на кости, изкълчване на стави и други. В обсега на такова увреждане се включва не само затруднението на крайника, но и свързаните с него кости, мускули, сухожилия, които участват при неговото нормално и свободно движение.

В конкретния случай от заключението на вещото лице д-р Р. Д., ортопед - травматолог, което се кредитира от съда, като обективно и компетентно дадено, се

установява, че увреждането на лявата подбедрица, е причинило на жалбоподателя И. Д. Я. трайно затруднение във функциите на левия му долен крайник. Експертът изрично посочва, че затруднението в движенията на мускулатурата не е кратковременно и е продължило повече от 30 дни.

Въз основа на експертното заключение, че движението на левия крак е било трайно затруднено, следва да се приеме, че вида на травматичното увреждане, получено от жалбоподателя на 11.07.2012г. е определен незаконосъобразно от ЦЕЛК в оспореното медицинско удостоверение, като лека телесна повреда по смисъла на чл.130 от НК и представлява средна телесна повреда по см. на чл.129 НК.

Следва да се посочи, че признакът трайност на увреждането означава самото нарушение във функцията на крайника да е с продължителност повече от 30 дни. Именно това обстоятелство се установява безпротиворечиво в хода на съдебното производство. Вещото лице изрично посочва, че продължителността на увреждането е със срок по-дълъг от 30 дни. Заключение е изготвено въз основа на наличните по делото медицински документи и личен преглед на жалбоподателя, извършен на 04.03.2013г., поради което следва да се кредитира и в тази част.

Предвид всичко изложено следва да се приеме, че оспореното удостоверение на ЦЕЛК е незаконосъобразно съобразно критерия по чл. 146 т. 4 от АПК – издадено е при неправилно приложение на материалния закон, поради което подадената жалба, като основателна следва да се уважи и при условията на чл.173 ал.2 АПК преписката подлежи на връщане за повторно разглеждане и постановяване на ново медицинско удостоверение. Развитите в обстоятелствената част на жалбата твърдения и съображения на жалбоподателя И. Д. Я. се споделят изцяло от съда, който ги намира за основателни и извежда своите окончателни правни изводи при прилагане на правилата на разпределение на доказателствената тежест в процеса по см. на чл.170 ал.1 АПК, защото ответникът не доказва съществуването на фактическото основание посочено в акта и изпълнението на законовите изисквания, които са го мотивирали при неговото постановяване, за да настъпят разпоредените с издаването му неблагоприятни за оспорващата страна правни последици.

При този изход на спора и предвид заявената от И. Д. Я. претенция за присъждане на направените от него разноски в процеса, ответника му дължи възстановяване на сумата от 1 110 лева.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, чл.173 ал.2 АПК и чл.174 АПК АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.- град, II отделение, 22 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на И. Д. Я. от [населено място], [община], ул.”27-ма” № 1 Медицинско удостоверение № 205/26 от 05.11.2012г. на ЦЕЛК при Медицински институт – МВР, като:

ВРЪЩА административната преписка на ответника за ново разглеждане и произнасяне по същество, съгласно задължителните указания на съда по приложението на материалния закон.

ОПРЕДЕЛЯ 14 /четиринадесет/ дневен срок за постановяване на административния

акт, който започва да тече от момента на влизане в законна сила на съдебното решение.

ОСЪЖДА Медицински институт при МВР с адрес: [населено място], [улица] да заплати на И. Д. Я. от [населено място], [община], ул. "27-ма" № 1 сумата от 1 110 лева /хиляда сто и десет лева/ на основание чл.143 АПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на РБ в 14 – дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: